

Setkání

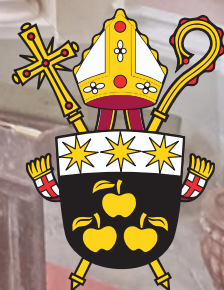
BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2022 / ročník XXXII

Josef Hlouch
o modlitbě sv. růžence

Památka
Panny Marie
Růžencové

90 let od úmrtí
Jakuba Stabernaka

Ocenění Mgr. Pavly Trendové

Reditel BIGY Martin Maršík gratuluje Pavle Trendové k získání medaile všichni účastníci letošní BIGY poutě na Lomec velmi frekventovanou silnici E49 (28. 6. 2022).

Pavla Trendová ukazuje finální čas (1:38,61 min.), během kterého přešli všichni účastníci letošní BIGY poutě na Lomec velmi frekventovanou silnici E49 (28. 6. 2022).

Mgr. Pavla Trendová pracuje na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna (BIGY) již 18 років. Vystudovala učitelství všeobecných předmětů (matematika a základy techniky), aprobaci si pak rozšířila o občanskou výchovu a anglický jazyk. Před několika lety ještě dokončila Střední včelařskou školu v Lednici. Je hluboce věřící a žije příkladným životem aktivního katolíka.

V letošním roce oslaví Pavla Trendová kulaté životní jubileum a při této příležitosti ji vedení školy navrhlo na medaili ministra MŠMT, která jí byla slavnostně předána ministrem školství v srpnu tohoto roku v prostorách Senátu ve Valdštejnském paláci.

Pavlu Trendovou obdivují kolegové i žáci za její nasazení a zapojení při různých mimoškolních aktivitách. Jedná se zejména o organizování mší svatých pro jednotlivé třídy, spolupráci při adaptačních kurzech a koordinaci charitativních sbírek. Aktivně se každoročně angažuje během vánoční sbírky a přípravě balíčků, noclenek a štedrovečerní večeře pro bezdomovce. Ve škole patří k pilířům pedagogického sboru, je oblíbená jako kolegyně i učitelka, vedení školy si cení i její vynikající spolupráce s rodiči a ochotou vždy nezištně pomoci.

Jsme velmi rádi, že právě Pavla Trendová byla vybrána pro toto ocenění a do dalších let jí přejeme hojnost Božího požehnání, hodně radosti a sil.

*Ing. Michaela Kudláčková,
zástupkyně ředitele BIGY*

Obsah

Ocenění Mgr. Pavly Trendové	2
Editorial	3
Služebník Boží Josef Hlouch o modlitbě svatého růžence (1. část)	4
Památka Panny Marie Růžencové	6
Personalie	7
90 let od úmrtí Jakuba Stabernaka, nositele papežského řádu svatého Silvestra	8
Biskupské gymnázium J. N. Neumanna: Slavnostní přivítání prvních ročníků	11
Slovo života pro děti	12
Světové setkání rodin očima účastníků	14
Charita Horažďovice pomáhá již 25 let	14
AMDG o prázdninách	15
Diecézní centrum pro rodinu nabízí Tematická setkání o manželství	15
30 let Charity Pacov	16
Edukační program pro základní školy „Po stopách sv. Jana Nepomuckého“ ve Svatojanském muzeu v Nepomuku	17
Svěcení zvonů v Tučapech	17
Ke 300. výročí vysvěcení kostela Panny Marie Bolestné a sv. Jana Nepomuckého v Omleničce u Kaplice	18
Jubileum kostela v Libíně	20
Hudba byla mostem mezi náry	21
MALŠÍN: Žehnání obnovené kaple na Turmbergu	22
VI. historické setkání rodu Němejců v Nepomuku	23

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 10. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V neděli 11. září bylo připomenuto 300. výročí vysvěcení kostela Panny Marie Bolestné a sv. Jana Nepomuckého v Omleničce. Více v článku na straně 18.

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna slavnostně přivítalo studenty prvních ročníků v kostele Svaté rodiny. Více v článku na straně 11.

Editorial

Vážení čtenáři,

nedávno jsem zahlédl v tisku zajímavý titulek **„Stáří jako hřích“**. A dnes jsem si uvědomil, že tento úvodník píšu v době, kdy se blíží začátek astronomického podzimu. S podzimem je spojováno hned několik věcí. Radostných i smutných. Mezi ty radostné určitě patří čas zrání a čas sklizně, kdy se například sbírají hrozny a v sadech se česá ovoce, aby se později dostalo na náš stůl v různé, zejména hřejivé úpravě. Smutné je určitě krácení dnů, opadávání listů, začátek změn, které jako by naznačovaly mizení sil, odumírání, konečnost života.

V poslední době můžeme v médiích vysledovat řadu názorů, které souvisejí s konstatováním na začátku tohoto úvodníku. Stáří s celou svou problematikou je odsouváno kamsi na okraj. Zkušenosti starších jsou považovány za „retro“. A bohužel nejsou ojedinělé názory, že starší vlastně celospolečensky vadí. Nositelé a propagátoři podobných myšlenek zapomínají, že stáří celý svůj aktivní život sloužili jedinému účelu, svým potomkům. Když se v důsledku stáří vytratí fyzická zdatnost zůstávají zkušenosti nasbírané během aktivního života. Přirozeně, že je chtějí předat dál. Jen málokdo jim však chce naslouchat, málokdo jim rozumí. Rada starších, tak dobře známá z nejrozličnějších literárně zpracovaných příběhů, v dnešní společnosti nemá místo...

Otázka vztahu ke stáří souvisí i s otázkou historického přínosu církve. V příštím roce vzpomeneme již 1050 let od chvíle, kdy papež Benedikt VI. založil ve formě biskupství pražský církevní obvod, dnešní českou církevní provincii. Tisíc a padesát let je stáří více než úctyhodné. Co nám tedy v dnešní moderní, sekularizované, ateismu nakloněné době může ještě tato časově stará, vpravdě historická instituce sdělit, k čemu nám vlastně je? Ano, může! Založení pražského biskupství, ustanovení církevní správy na území, kde žijeme, významnou měrou přispělo k vybudování našeho státu a jeho vstupu do tehdejší Evropy. Zakotvení křesťanství, úcta k prvním českým národním světcům, šla ruku v ruce s naplněním myšlenky posvátnosti české státnosti a uznáním svébytnosti českého státu v mezinárodním měřítku. Lze beze studu konstatovat, že bez církve by českého státu nebylo!

Je tedy stáří hřích? V žádném případě. V polovině měsíce října, kdy nastává v přírodě stáří – podzim – je svátek sv. Lukáše. K němu se váže lidová pranostika *„Na svatého Lukáše, hojnost chleba i kaše“*. A to nám všem, kteří prožíváme podzim života, ale i mladším, ze srdce přejí!

JUDr. Jan Kotous

Služebník Boží Josef Hlouch o modlitbě svatého růžence (1. část)

V měsíci říjnu bych velice rád, jako postulátor diecézní fáze beatifikačního procesu devátého českobudějovického biskupa Josefa Hloucha, seznámil čtenáře časopisu Setkání s hlubokým rozjímáním otce biskupa Hloucha právě o růženci.

Ve své knize krátkých úvah na každý den Minutěnka nás pan biskup vybízí, abychom konali divy růžencem. V tomto textu přirovnává modlitbu sv. růžence k holi, kterou obdržel Mojžíš od faraona, aby s ní konal divy. Doslova píše: „*Kolik obrácení, uzdravení, požehnaní, jaké divy misijní a apoštolátní – vše v moci svatého růžence.*“ Nuže, začtème se do slov Josefa Hloucha o růženci a „*konejme divy růžencem*“:

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Až na věky věků.

(...) Svatý Otec volá lidstvo k modlitbě svatého Růžence, aby Panna Maria zachránila svět, pokojné bohublé časy. (...) Růženec – jak to ukazují dějiny – jest nejmocnější výzbrojí řeholní osoby. Růženec nejmocnější zbraní a nadějí, on znamená ponořit se v krásu lásky a oběti Krista, v krásu a čistotu a pokoru a oběti Panny Marie. On znamená umění rozjímání, a tak sebe nechat pronikat tím Božským, aby z duše musel odejít ten duch světa, toho upoutání se na marnosti a nicoty. Růženec, vždyť za jeden konec je v nebi Panna Maria drží a ona i tímto nástrojem nás zve výš. Matka Boží tímto nástrojem tiší bolesti na bolestném loži, těmito Zdrávami jako růžičkami bude sypat svoje životní cesty a bude tak proměňovat trny tisíců trpitelů v růže radosti. To ovšem nutno modlit se takřka nebesky krásně, vroucně, čistě a oddaně. V této chvíli si tedy představte tu scénu, o níž vypravuje legenda, jak Panna Maria sv. Dominika dává růženec. Ó, jaké divy jím Dominik vykonal. Nuže, každý ten den, zvláště v říjnu:

Za první: přijímej růženec z rukou Panny Marie, jako by jej sňala z toho předloktí, jak jej má tam na tom našem oltáři ta Paní a Královna Přemilostná, která na rukou růženec má. Ona ti jej podává a říká: „*Dobře se modli, rozjímej, zpívej písně Zdrávů a Otčenášů a Sláva Otci ke slávě Boží a spásě duší.*“

Za druhé: modli se jej vždy se srdcem čistým a plným lásky, co možná nejvíc se blížící oné lásce, s jakou Maria a Ježíš

prožívali, protřpěli, proobětovali, promilovali ona tajemství, o kterých právě v Růženci budeš rozjímání. Ber jej vždy do ruky s novým úmyslem, a to nesmírně velkým, velkorysým, který by mluvil, jaké velké máš srdce a ušlechtilé a jak rozumíš tužbám Srdce Ježíšova. A tak postavme svoje růžence jako pevnosti, duchovní bunkry v království Božím, ve všech městech a státech a dědinách, postavme ty Zdrávky jako sílu své lásky a zbožnosti proti síle všeho zla, proti síle krutosti, jakou se války vedou, proti ničivé síle vášni, nevěry a veškerého bloudění daleko, daleko od Boha spásy. Svatá, silná, modlitbou krásná srdce a krásné duše proti srdcům zlým a krutým, aby všude slavilo se povýšení svatého Kříže a vzrůstalo království pravdy, milosti, svobody, pokoje, lásky.

Budeme se Růženec modlívati s tím větším úspěchem, čím víc budeme chápat jeho význam. Proč je ta modlitba tak požehnaná a významná; ne pro ni samu, čím více věříme v Boží velikost a velebnost, tím více víme, že před Bohem nemohou platit nějaká slova nebo formule, ale protože Růženec je tak velebný a vznešený, poněvadž nás uvádí v nejhlubší tajemství víry a v něm se duše ponořuje jako v duchovní lázeň, tam čerpá tajemství mládí a síly, života, z pramenů života.

A to má na mysli Církev svatá, když si přeje, nám to klade na rty, abychom rozjímali se tajemství života, smrti a vzkříšení Páně, následovali, co obsahují a dosáhli, co přislubují.

Za první: prožívat přesvatá, přesladká, nevýslovně velká a vznešená tajemství Pána našeho Ježíše Krista a po něm nejsvětější a nejmilejší Jemu bytosti, Pomocnice, spoluvykupitelky Panny Marie. Prožívat ta tajemství jako pramen posvěcení, neboť ona jsou jako veliká svátost vznešená a tu svátost můžeš kdykoli a kdekoli přijmout a v ní mít všechno posvěcení. Proto vidíme jako první starost spojovat se co nejvnitřněji s těmi tajemstvími, prožívat je hluboce, jako by byly před našimi očima, svědomím, že Kristus Pán a Panna Maria je prožívají nebo protřpí též jménem nás; ano, některá jen pro nás a že to tajemství je otevřenou studnicí Spasitelovou, ke které právě my jsme zváni v tu chvíli, kdy se ten Růženec pomodlíme.

Prožívejme ta tajemství jako přítomná, ne jako cosi v minulosti, Kristus dnes i na věky, Kristus je všechna prožívá zde ve svatostánku, stále a stále Otci obětuje.

Modlitby Růžence, Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci – to jsou ty nejkrásnější perly, ale i zlatý řetěz, který je spojuje – ta jednotlivá tajemství života Páně jsou, jsou to tajemství nejmiřejší, nejpoutavější, prameny milostí nejpotřebnější. Z nich všechna ostatní vyvěrají. Co potřebujeme pro život víc než odpuštění, posvěcení, útěchy a k tomu vzor svatosti, pokory, oběti, lásky, práce, to všechno ukazují tajemství růžencová. Kde jsi, můj spasiteli, milejší než v jeslích, kde jsi mi dražší než na kříži, kde jsi mi vzácnější než ve svatostánku a v nebeské slávě, když i svatostánek je darem Tvého kříže a tak tě má cele. Růženec neposvěcuje sám sebou, on má tolik ceny, kolik modlitba a ta má tolik ceny, kolik do ní vloženo snahy sloužit Bohu a dobře se modlit. A to je ten nejzákladnější předpoklad.

„Žizní-li kdo, pojď ke mně a pij,“ volá Spasitel. Všechna ta tajemství jsou nekonečně hluboká a bohatá pro všechny věky, pro všechny potřeby duší. Ať jsi v situaci jakékoli, vždycky tam najdeš odpověď a vyřešení problémů, bolestí. My to víme, když jsme se opravdu vroucně ponořili v tajemství svatého Růžence, víme, že se něco s námi stalo, že to bylo jako pout na přesvatá místa, duši je lehčeji, ona cítí větší očistu, ona cítí hlubší přátelství s Kristem a připodobnění se Jemu. Ach, toto je tedy něco zcela jiného, než růženec mít v ruce a dívat se napravo a nalevo, aby pohledu nic neuniklo. Nic ti neunikne z toho, jak vrabci lítají a jak listy padají, ale unikne ti Bůh ve svých tajemstvích. Ty proudy milostí vyhnou se ti, poněvadž Boží nekonečnost se nesvěřuje duši malicherné a nicotné.

Těšíme se, Matko Boží, že když nám, jak to budeme v duchu prožívat, ten Růženec podáš, že i s ním, s tím podáním, milost boží nám vyprosíš, abychom s dobře modlili, aby to bylo dílo, království Boží požehnané. Za tím účelem zapamatujeme si čtyři body:

Za první: Pozoruj tajemství desátku, které se právě modlíš a klaním se lásce Boží a Oběti Syna Božího a Panny Marie; tedy pozoruji a klaním se.

Za druhé: Děkuji a učím se. Všecko to bylo pro mne a pro mou spásu. A ta tajemství nejsou jen podívanou – jako například krásná pyšná princezna, jak jsme ji viděli, nýbrž jsou posláním a závazkem. Každý okamžik blaha duchovního a poznání je zároveň pozvání ti a když sama jsi dostala, dej druhým.

Za třetí: Lituji a prosím. Lituji, když srovnám svůj život s tím tajemstvím, které je vždy zjevením nějaké Božské dokonalosti nebo ctnosti vpravdě Božské, Srdce Ježíšova a velikosti nad všechny svaté Srdce Mariina. A prosí, aby můj život ukázal ovoce tohoto přijímání; to je velkánské duchovní přijímání, když jsem čistou duši otevřela jako ty kalíšky květin, tak krásně, tak nádherně ty lekníny a všechny ostatní slunci se otvírají. Prosím, abych přinesla ovoce hodné tohoto přijímání, neboť takovouto modlitbou Růžence to Božské vchází v nás, proměňuje a posvěcuje.

A za čtvrté: Nesu konkrétní úmysl i z toho desátku do života a těším se a již předem děkuji za všechny duchovní úspěch i druhým, který přinese růženec v mých rukou.

Přicházíme k druhé hlavní části svého rozjímání:

Obětovat – tedy prvně prožít jsme měli a nyní obětovat. Čím více je duše tajemstvím Růžence posvěcena, tím více má moci i ve svém výkonu lásky k druhým, ve svých prosbách. Právě v těch tajemstvích představujeme a připomínáme Kristu Pánu a Panně Marii, co již pro nás obětovali, hlásíme se o slitování jako děti Boží, oděni krásami těch tajemství, obohaceni jejich milostmi. Víme, že každé tajemství získalo nám zvláštní milosti. Získal slávu a má větší oslavení a povýšení, které nás čeká. A tak, když se pokojně hlásíme k těm tajemstvím, my se spojujeme s Kristem Pánem v jeho stálém Božském úmyslu, s jakým ta tajemství prožíval a obětoval a s jakým je nyní – totiž onu lásku a obět, kterou do nich vložil, Otci nebeskému obětuje. A my s ním prosíme takřka jedním hlasem a dovoláváme se pohnutky nejmocnější: Chceme to, co Tys chtěl, když jsi se vtělil, narodil, trpěl, oslaven byl a toto všechno obětujeme ke slávě Boží a spáse svých duší. Ano, kdo říká Zdrávasy a propouští zrníčka růžencová, modlí se Růženec. Ale ono ponoření se a vnitřní spojení duše v tajemství života Páně, v ono čerpání z nich, ono obětování té lásky, těch bolestí, prostě těch obětí, které Syn Boží a jeho Matka za nás podstoupili, takováto modlitba Růžence, to je velké dílo. Je to jakási duchovní mše; nezapomeň, sestro, prožívat a obětovat, samozřejmě ne bez sebe, dokonale se spojit se Srdcem Ježíšovým. Krista Pána znova obětujeme a tím ho slavíme. A když přijdeme k těm velkým zrnkám, jaké to štěstí, když vyslovíme stručně smysl a cíl všech těch modliteb, Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. Jak je to krásné, přispět ke slávě Boží, té lásky, která tolik vykonala, aby nám slávu věčnou připravila.

(Pokračování v příštím čísle)

prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D.,
vedoucí katedry teologických věd, TF JU

Památka Panny Marie Růžencové

Říjen ve svém duchovním životě automaticky vnímáme jako měsíc Panny Marie a měsíc modlitby svatého růžence. Na začátku tohoto podzimního měsíce, 7. října, si v liturgickém kalendáři připomínáme závaznou památku Panny Marie Růžencové. Mnozí si asi položí otázku, proč je to právě 7. října? Vždyť by bylo vhodnější datum na začátku nebo na konci měsíce. Určitě nás překvapí historický sled událostí, jenž měly vliv na určení data slavení.

Modlitba růžence měla mezi lidmi velkou oblibu a v 15. a 16. století došlo k jejímu velkému rozšíření. Vznikala růžencová bratrstva a začínaly se slavit i „růžencové slavnosti“. Ve Španělsku, kde je rodiště sv. Dominika de Guzmán (kolem 1175–6. 8. 1221), zakladatele Řádu kazatelů, neboli dominikánů, jehož duchovním synům se povedlo tuto modlitbu zpopularizovat, se růžencový svátek slavil už v roce 1547, vždy třetí neděli v dubnu. Synoda v Kolíně nad Rýnem však vyhlásila Pannu Marii za „*Královnu nejsvětějšího růžence*“ již v roce 1475. Reformace pak ještě urychlila pevné ukotvení této modlitby v duchovním životě katolíků.

Když v roce 1566 zemřel turecký sultán Sulejman I. Nádherný (6. 11. 1494–5./6. 9. 1566), jeho nástupce a syn Selim II. (30. 5. 1524–13. 12. 1574) se rozhodl posílit postavení Osmanské říše nejen ve východním Středomoří. Počátkem července 1570 se turecká armáda, čítající 60 000 vojáků, vylodila na Kypru a oblehla Nikósii, jejíž obránci kapitulovali o dva měsíce později. Navzdory kapitulaci však bylo mnoho tisíc křesťanů zabito nebo prodáno do otroctví. Křesťanské státy, především Benátská republika a španělská říše, se začaly cítit ohroženy už ne pouze ze strany muslimských pirátů, ale i narůstající mocí osmanských Turků. Na toto ohrožení reagoval především papež sv. Pius V. (17. 1. 1504–1. 5. 1572, papežem od 7. 1. 1566, kanonizován 22. 5. 1712), kterému se podařilo 7. března 1570 přimět Španělsko a Benátky k podpisu dohody o vzniku Svaté ligy, ke které se připojil i Svatý stolec. Papež křesťany bojující v tomto uskupení svěřil do ochrany Blahoslavené Panně Marii. Turci pod vedením Lali Mustafí Paši (kolem 1500–2. 8. 1580) oblehli Famagustu bráněnou Benátčany, která 1. srpna 1571 kapitulovala a navzdory tomu i zde proběhl masakr křesťanů. 27. května bylo v bazilice sv. Petra v Římě proklamováno, že vojska Svaté ligy budou bojovat s Turky.

14. srpna v Neapoli odevzdal Antoine kardinál Perrenot de Granvelle (20. 8. 1517–21. 9. 1586) do rukou vrchního velitele infanta dona Juana de Austria (24. 2. 1547–1. 10. 1578), levobočka císaře Karla V. Habsburského, zlatou standardu s obrazem ukřižovaného Krista a insignie Svaté ligy, vše požehnané papežem. Standarda je dodnes uchována v Toledském muzeu Santa Cruz. Dona Juana do této funkce po dohodě s ostatními vybral jeho polorodý bratr španělský král Filip II. (21. 5. 1527–13. 9. 1598). Když 16. září flotila vyplouvala ze sicilské Messiny, papežský nuncius žehnal každé bitevní lodi

Obraz Panny Marie Růžencové od Simone Cantariniho (1612–1648), Museo di Santa Giulia, Brescia.

zvlášť a všichni členové záloh obdrželi růženec, aby se jej mohli modlit společně s těmi, co bojovali. 27. září křesťanské flotila (208 lodí, 1 300 děl, 23 000 vojáků, 40 000 vyzbrojených námořníků) dosáhla ostrova Korfu, zatímco Turci (280 lodí, 740 děl, 32 000 vojáků, 10 000 námořníků, 40 000 otroků galejníků, 40 doprovodných plavidel) kotvili v přístavu Lepanto, v Korintské zátoce, jenž odděluje Peloponés od zbytku Řecka. 7. října ráno zavlál příznivý vítr, jenž dovolil křesťanům, aby vpluli do vod zátoky. Don Juan s křížem v ruce před bitvou promlouval ke svým vojákům a námořníkům. Odpoledne

bylo po všem a křesťané mohli ze svých lodí pozorovat, jak po jejich udatném boji zbytek turecké flotily prchá. Svatá liga potopila 50 nepřátelských lodí, 137 jich zajala, osvobodila 10 000 otroků a nepříteli způsobila 20 000 ztrát na životech. Sama ztratila 17 lodí a bylo zabito 7 500 bojovníků z jejích řad.

Papež Pius V. byl v čase bitvy duchovně spojen s bojujícími a v hodině vítězství, kdy přijal svého správce pokladu, náhle povstal, otevřel okno, pohleděl na nebe a řekl: „*Tohle je čas na to, abychom pospíchali děkovat Bohu, neboť naše flotila v této chvíli zvítězila nad Turky.*“ Když 21. října dorazila do Říma zpráva o vítězství, Pius V. se rozplakal a obrátil se na Boha slovy: „*Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji ...*“, a v nejbližší neděli odsloužil děkovnou mši v bazilice sv. Petra. Na památku této mocné ochrany Panny Marie, na kterou se před bitvou skrze modlitbu růžence obraceli křesťanští bojovníci, ale např. i lid města Říma v bazilice Santa Maria Maggiore, ustanovil papež Pius V. výroční den bitvy jako svátek Panny Marie Vítězné. Jeho nástupce papež Řehoř XIII. (7. 1. 1502–10. 4. 1585, papežem od 13. 5. 1572) povolil slavit první neděli v říjnu jako svátek Svatého růžence a to chrámům, ve kterých se nacházel růžencový oltář.

5. srpna 1716 princ Evžen Savojský (18. 10. 1663–24. 4. 1736) v bitvě u Petrovaradína doslova rozprášil daleko silnější armádu tureckého velkovezíra Silahdara Damat Ali Paši, (1667–5. 8. 1716). Osmanská armáda o síle 120 000 vojáků oblehla Petrovaradín, jenž bránilo 8 000 srbských obránců. Princ Evžen s 83 000 vojáky časně ráno překročil rozvodněný Dunaj přímo před nepřítelem a rychlým útokem jej překvapil. Odpoledne byly zlomeny poslední zbytky odporu. Nepřítel se již během bitvy obrátil na útěk, který se ale mnohým nezdařil. Papež Klement XI. (23. 7. 1649–19. 3. 1721, papežem od 23. 11. 1700) s díkem Bohu a Panně Marii rozšířil svátek Panny Marie Růžencové na celou církev na výroční den této bitvy. Tento papež také kanonizoval papeže Pia V.

Papež sv. Pius X. (2. 6. 1835–20. 8. 1914, papežem 4. 8. 1903, kanonizován 29. 5. 1954) svátek v roce 1913 znovu přeložil na 7. října. Dokument *Codex rubricarum* z 25. července 1960 pak změnil název svátku z původního Panny Marie Vítězné na Panny Marie Růžencové. Tento nový název zachoval i nový Římský kalendář jako památku.

Papež Lev XIII. (2. 3. 1810–20. 7. 1903, papežem od 20. 2. 1878) svou encyklikou *Octobri mense* z 22. září 1891, která je jednou z nejvýznamnějších z jeho devíti encyklik věnovaných modlitbě růžence, nařídil, aby se v každé farnosti modlil růženec během celého měsíce říjen (což je i v názvu dokumentu). Tento papež také do loretánských litaní vložil 24. prosince 1883 invokaci „*Královna posvátného růžence*“.

Při pohledu na dějiny této památky všichni chceme, jak v časech dobrých, tak i v těch, kdy je třeba přinést obět na svědectví víry, naděje a lásky společně s celou církví: „*Oroduj za nás.*“

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Personalía

A. Ustanovení:

Mgr. Josef MRVÍK je od 16. 7. 2022 ustanovený ke službě trvalého jáhna ve farnosti **Vodňany**, vikariát Strakonice; č. j. 1702/2022.

Prof. Ing. Mgr. Tomáš MACHULA, Ph.D., Th.D., Dr. je od 16. 7. 2022 ustanovený ke službě trvalého jáhna ve farnosti **Borovany**, vikariát České Budějovice – venkov; č. j. 1703/2022.

P. Pavel ŠIMŮNEK, SDB je od 1. 9. 2022 ustanovený ke službě farního vikáře ve farnosti **České Budějovice – sv. Vojtěch**, vikariát České Budějovice – město; č. j. 2102/2022.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Rafał Piotr KACA oslavil **19. 9. 2022 své čtyřicáté narozeniny.**

R. D. Mgr. Bohuslav RICHTER oslavil **4. 10. 2022 své šedesáté páté narozeniny.**

P. Mgr. Karl ZAISER, OMI oslavil **21. 9. 2022 své osmdesáté první narozeniny.**

R. D. MVDr. Mgr. Jan JANOUŠEK oslavil **29. 8. 2022 své osmdesáté druhé narozeniny.**

Pan Augustin JAROLÍMEK, trvalý jáhen oslavil **25. 8. 2022 své osmdesáté deváté narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského a jáhenského svěcení:

R. D. Mgr. Jaroslav KARAS oslavil **3. 10. 2022 své třicáté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského a jáhenského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

2. 10. 11:30 Ratibořské Hory: mše svatá

11. 10. 9:30 Č. Budějovice: setkání vikářů

12. 10. 10:00 Praha: ČBK – Komise pro informační technologie

16. 10. 9:30 Český Krumlov: biřmování

24.–26. 10. Králiky: Plenární zasedání České biskupské konference

1. 11. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

2. 11. 15:00 Č. Budějovice, sv. Otýlie: mše svatá

6. 11. 10:30 Křtiny: hubertská mše svatá

8. 11. 9:00 Štěkeň: kněžský den

12. 11. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: hubertská mše svatá

Změna vyhrazena

90 let od úmrtí JAKUBA STABERNAKA, nositele PAPEŽSKÉHO ŘÁDU SVATÉHO SILVESTRA

„Zase jeden starý poctivý Budějovičák povolán na onen svět!“ píšou noviny začátkem listopadu 1932 o bývalém městském staviteli Jakubu Stabernakovi (1847–1932). V nekrologu pak následuje stručný životopis a obsáhlý výčet staveb, které s firmou Kneisl a pak se svou vlastní firmou vybudoval. Zemřel před 90 lety, dne 2. 11. 1932.

Jeho život a stavební zakázky jsou významně spojeny s římsko-katolickou církví. Sledujeme-li jeho stavební činnost, zjistíme, že byla nejplodnější během úřadu biskupa Martina Říha. Otec biskup Dr. Martin Říha, šestý budějovický biskup, byl o 8 let starší než Stabernak a zemřel už ve svých nedožitých 68 letech. Období jeho biskupského úřadu je září 1885 až únor 1907, kdy zemřel.

Během této doby postavil Jakub Stabernak více než 10 kostelů a kaplí. Mezi jeho nejvýznamnější sakrální stavby patří dva kláštery, které jsou vysloveně budějovického původu. Biskup Martin Říha se totiž zasloužil o jejich vznik tím, že v letech 1887–88 schválil jejich stanovy jako diecézních řeholních společností. Jsou to kláštery v Žižkově ulici a na Rudolfové třídě (v Lipenské). Nyní stručně pár slov o těchto dvou budějovických kláštorech.

Kongregace sester Nejsvětější Svátosti je ženská katolická kongregace papežského práva českého původu. Těžiště jejich činnosti bylo vždy v Českých Budějovicích. Jejich posláním bylo sloužit zájmům Církve svaté a záchraně lidských duší. Klášter se původně označoval jako Český dívčí výchovný domov a učitel'ský ústav. Sestry se zabývaly vyučováním dívčí mládeže, péčí o nemocné a staré a dodnes zhotovují bohoslužebná roucha. Jejich díla lze vidět na **webu paramenta.cz**. Provozují také školkou v Lipenské ulici. Kongregace byla založena v roce 1887 Marií Magdalénou Šebestovou v Č. Budějovicích a potvrzena jako diecézní řeholní společnost biskupem Dr. Martinem Říhou.

Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti je česká římskokatolická diecézní kongregace. Kongregace byla založena 8. září 1888 českobudějovickým knězem Václavem K. Petrem (podle něj „petríni“). Jsou jedním z mála původně českých řádů. Zabývaly se výchovou chlapecké mládeže. První klášter vznikl v Č. Budějovicích v Žižkově ulici (tehdy Schmerlingstraße). Byl též nazýván jako Český studentský domov.

Stavatel Jakub Stabernak vybudoval řadu sakrálních staveb, které nesouvisely pouze, čtenář tohoto článku ať odpustí, s pouhým modlením, jak by si mnohý dnešní Budějčák mohl myslet. Jednalo se totiž také o stavby, které město potřebovalo v oblasti sociální, zdravotní a vzdělávací.

Jakub Stabernak s vyznamenaním – napravo je Rytířský kříž řádu svatého Silvestra.

O rodu Stabernaků

Rod Stabernaků či Štabrnáků pochází z Loučeje u Křemže. Jedna rodová linie, v níž se často objevuje povolání tesař, se během několika generací dostala až do dnešních Českých Budějovic. Bydleli na tehdejším Starém Městě v domě před kostelem svatých Prokopa a Jana Křtitele. Tam se narodil nejmladší Jakub (*1847), pozdější stavitel.

S manželkou Kateřinou roz. Wortnerovou často navštěvoval poutní místa Dobrá Voda (Brünnl) a Maria Rast ve Vyšším Brodě. Měl osobní a jako stavitel zřejmě také profesní vztah k cisterciáckému řádu. Nejméně čtyřikrát navštívil Mariánské poutní místo Maria Zell, jak dosvědčují mnohé fotografie. Přestože měli Stabernakovi jednu dceru a čtyři syny, mužská rodová linie vymřela. Vnuci jeho dcery Idy žijí v Českých Budějovicích dál.

Jakub Stabernak s manželkou Kateřinou (rozenou Wortnerovou).

Takto vypadala uniforma řádu sv. Silvestra.

Rytířský kříž řádu svatého Silvestra se zlatou ostruhou, který Stabernakovi udělil papež Lev XIII; Foto: archiv autora

Všechna města se s železnicí a průmyslem bouřlivě rozvíjela. S rychlým růstem počtu obyvatel do města přicházelo mnoho chudých z venkova, aby tu pracovali v továrnách. Počet obyvatel rychle narůstal. Rostl i počet dětí, které ztratily rodiče. Byla snaha dát mladým nemajetným lidem vzdělání a tím příležitost získat lepší zaměstnání, vykonávat řemeslo a postavit se na vlastní nohy. Rostl také počet starých a nemocných lidí, nebo válkou postižených veteránů. Proto dostal Stabernak za úkol postavit **sirotčinec** (dnes biskupské gymnázium s kostelem Svaté rodiny), **starobinec** (dnes Hejtmanství v ulici B. Němcové), nebo také **klášter pro přestálé a nemocné Karla Boromejského s kaplí** (dnes budova České policie na Lanově třídě). Vzdělávání dívek sloužil **klášter s kaplí U svatého Josefa** na Sadech vedle Besedy. Dívčí mládeži byly až do této doby vyšší školy odepřeny. Byl to obrovský sociálně vzdělávací program a pokrok. Jakub Stabernak stavěl například také **přístavbu Ústavu pro neslyšící, chudobinec v Benešově nad Černou** či **kaple v Mladém, Hodějovicích a v Homolích**.

Stabernak se stal v roce 1881 radním a v roce 1892 členem okresního zastupitelstva. Kromě své profese stavitele byl Jakub Stabernak 27 let před-

Česky psaný dopis biskupa Říhy staviteli Jakubu Stabernakovi

*Velectěný pane,
Vroucně milovaný Příteli!*

Dnes došla mně z Říma zpráva, že Svatý Otec Lev XIII. udělil Vašnosti rytířský řád sv. Sylvestra dne 17. prosince t.r.

Do nového roku bude o tom vznešeném vyznamenání vyhotoveno apoštolské Breve, jelikož se uvolil ředitel českého kollegia v Římě, že požadovanou taxu za vyhotovení Breve, a za udělení řádu napřed zapraví. Jsem tím velice blažen, že mohu Vašemu Blahorodí tuto radostnou novinu oznámiti, a takto vánoční dárek přinést na milou památku.

Až bude i od Jeho Veličenstva císaře Pána uděleno dovolení řád přijmouti a nositi, odevzdám jej Vašnosti v residenci. Jak by se to stalo, o tom dá Pán Bůh, sobě více časem svým povíme.

*Přeje od Pána Boha brzkého úplného pozdravení, a taktéž velevážené rodině štěstí a Boží požehnání od Hospodina nebeského prose, trvám Vašemu Blahorodí
Ve vší úctě
nejoddanější*

*Dr. Martin Josef Říha, biskup
V Budějovicích 21. prosince 1889*

Text na fotografii napsaný rukou J. Stabernaka: Kostel a klášter Karla Boromejského. Postaveno včetně kostela v Lannově ulici v roce 1886 stavitel Jakobem Stabernakem

Chudobinec v Budějovicích 15/4 1895, postaveno Jakobem Stabernakem, stavitel.

sedou a velitelem spolku válečných veteránů. Spolku nešlo o přehlídky a parádu uniform, nýbrž o snahu zabezpečit válkou postižené muže a jejich rodiny a o zabezpečení vdov a dětí po bývalých veteránech. Tento spolek založil nadaci, ze které se vyplácela rodinám podpora. Dalším krokem bylo posléze vybudování lidové jídelny při Okresním zastupitelství, kde se mohli nemajetní stravovat. I **budovu Okresního zastupitelství** včetně zmíněné jídelny (dnes Hejtmanství na Lidické) stavěli Josef Hauptvogel a Jakub Stabernak – samozřejmě jak jinak než s požehnáním budějovického biskupa Dr. Martina Říha.

Město Budějovice rostlo a bylo třeba zrušit staré hřbitovy a vybudovat za městem nové moderní. Budějovický hlavní hřbitov připomíná zemřelou manželku stavitele Kneissla, u kterého se vyučil a pracoval mladý Stabernak. Ten postavil **kapli zasvěcenou svatě Otýlii**. Na tomto hřbitově byla vybudována biskupská hrobka a v roce 1907 do ní pohřben jako první otec biskup Dr. Martin Říha.

Budějovická diecéze, radnice a Okresní zastupitelství společně budovaly něco, co nám slouží dodnes ve 21. století. Jakub Stabernak, Josef Hauptvogel i mladší Štěpán byli tři významní stavitelé své doby. Jednalo-li se o větší zakázku, podíleli se Hauptvogel a Stabernak na ní společně. Mezi tyto velké stavby patřila budova Justičního paláce, Chudobince (dnes Hejtmanství v ul. B. Němcové), budova Okresního zastupitelství (dnes Hejtmanství na Lidické třídě) a německé gymnázium v České ulici.

Za dlouholetou humánní práci a za zásluhy při stavbě kostelů, klášterů, kaplí, chudobinců a pečovatelských domů byl navržen a posléze Jeho Svatostí papežem Lvem XIII. uvědomen dne 20. prosince 1889, že mu byl udělen **Rytířský kříž řádu svatého Silvestra se zlatou ostruhou**. Dekretem vysokého c. k. místodržitelství ze dne 30. 3. 1890 mu bylo uděleno nejvyšší dovolení Jeho Veličenstva císaře k přijetí a nošení tohoto vysokého vyznamenání.

Udělení papežského vyznamenání Řádu svatého Silvestra doprovází **latinsky psaný papežský list** s přílohou. Ta měla posloužit jako vzor, podle kterého si vyznamenaný mohl dát šít odpovídající uniformu s červeným kabátcem a bílými kalhotami. Tu si ale stavitel šít nedal. Možná mu připadala pro Budějovice moc extravagantní.

Martin Polák, vnuk Idy Stabernakové

PRODEJ PALIVOVÉHO DŘEVA

Tel.: 777 495 260
E-mail: palivo@jckl.cz
www.jckl.cz

JIHOČESKÉ KATOLICKÉ LESY: Nabídka palivového dřeva

Jihočeské katolické lesy s.r.o. nově nabízejí na prodej ŠTÍPANÉ palivové dřevo. Dřevo je štípano v Třebči (nedaleko Jílovic) a rozvoz k zákazníkům je možno zajistit autem s kontejnerem. Bližší informace získáte na telefonu **777 495 260** nebo na e-mailu **palivo@jckl.cz**.

Foto: Petr Samec

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna: Slavnostní přivítání prvních ročníků

Jak se již stalo na naší škole tradicí, na začátku školního roku (tj. 1. září) jsme přivítali nově nastupující studenty prvních ročníků ve školním kostele Svaté Rodiny. Pan ředitel Ing. Martin Maršík, Ph.D. a spirituál Vojtěch Blažek přivítali všechny přítomné, včetně diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila, světícího biskupa Mons. Pavla Posáda a 1. náměstka hejtmána Jihočeského kraje Františka Talíře.

Pokud bychom měli vyzvednout jedinou myšlenku z celého slavnostního dopoledne, tak rozhodně tu, že na Biskupském gymnáziu (BIGY) nám nejde pouze vzdělání samotné, nýbrž o to, aby naši školu opouštěli absolventi, kteří budou nejen

oplývat znalostmi a vědomostmi, ale hlavně budou dobrými lidmi.

Milí noví studenti BIGY: ze srdce vám přejeme, aby vaše roky, prožité na naší škole, patřily k vašim nejlepším!

Hned následující den se uskutečnila celoškolní mše svatá, kterou vedli školní spirituálové Vojta Blažek a Pavel Kasal. Všichni studenti Biskupského gymnázia se shromáždili v areálu letního kina Háječek. S radostí jsme v tomto prostoru přivítali i mnohé absolventy BIGY a další návštěvníky.

– BIGY –

Foto: Petr Samec

Foto: archiv BIGY

«Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmdesát-třeba sedmkrát. ».

(Matouš, 18, 21-22)

Když Ježíš odpovídá:
«...**třeba sedmdesát-sedmkrát**»,
říká, že pro něj odpouštění musí být
nekonečné:

«**Odpustit je třeba
vždycky**».

«**Odpouštění není slabost;**
není to lhostejnost.

**Odpustit neznamená souhlasit
s něčím, co je špatné».**

«**Odpustit vždycky???**

Myslím, že to nezvládnou,
druhý toho pak zneužije».

«Ano, můžeme takto přemýšlet.
**Ale odpustit znamená vytvářet
příležitosti navázat znovu
přerušené vztahy.**».

«**RADOST, KTEROU ZAŽÍVÁME,
JE OPRAVDU VELKÁ!**»:

«**ODPUŠTĚNÍ ZNAMENÁ PŘIJÍMAT**
bratra či sestru takové jací jsou,
navzdory tomu, co nám udělali,
JAKO NÁS PŘIJÍMÁ BŮH,
NEHLEDĚ NA NAŠE CHYBY.»

«**Odpouštění spočívá v tom, že tomu,**
kdo ti ublížil, otevře možnost nového
vztahu s tebou. Pro něj i pro tebe je to
příležitost ZAČÍT ZNOVU ŽÍT, mít
budoucnost, ve které zlo nemá
poslední slovo.».

«**Jak máme žít toto Slovo?**
Pro mě je to těžké».

«Samozřejmě, to je i pro mě.
V tom je však krása křesťanství.

Ne nadarmo následujeme Ježíše, který
na kříži prosil Otce o odpouštění pro ty,
kteří mu způsobili smrt, a vstal
z mrtvých.»

«Odvahu. **Začneme život, který nám
přinese pokoj, který jsme nikdy
nezažili a mnoho nepoznané radosti.**»

70x7=

«**Jak odpouští Bůh?**

Předně: Bůh odpouští
vždycky! Neomrzí jej
odpouštět. To my
ochabujeme v prosbách
o odpouštění. Jeho však
odpouštět neomrzí.»

PAPĚŽ FRANTIŠEK
23. ledna 2015
Bůh, který usmířuje

(...) «Ne sedmkrát, ale
sedm a sedmdesátkrát. ».
**To znamená «vždycky»,
protože tak odpouští
Bůh: vždycky.»**

Tedy «i když jsi prožil
život v mnoha hříších,
ve spoustě ošklivých
věcí, ale nakonec toho
lituješ a prosíš
o odpouštění, odpustí
ti hned. On odpouští
vždycky.»

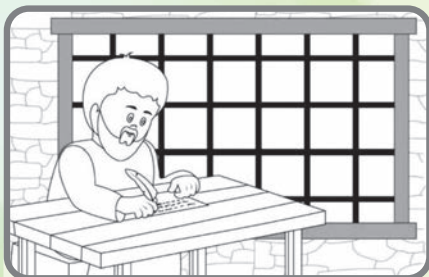
centrogen3.rpu@focolare.org

Upravil Ago Spolti
ze Slova života L. Magriové

Budme odvážní v lásce

„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly,
lásky a rozvážnosti!“
(2 Tim 1,7)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Apoštol Pavel se nachází v Římě ve vězení a očekává, že bude odsouzen. Píše Timotejovi, mladému učedníkovi a svému spolupracovníkovi, který je zodpovědný za společenství křesťanů v Efesu

Timotej je vystrašený, když vidí pronásledování, kterému byli tehdy křesťané vystaveni.

A tak mu Pavel připomíná, aby neměl strach, a aby se nestyděl, protože Bůh mu dal Ducha Svatého, aby hlásal Evangelium silně, s láskou a s moudrostí, a tak dal poznat Ježíše mnoha lidem.

Michal a Josef bydlí v lese blízko Alp. Jednou se jejich rodiče pohádali a během oběda bylo u stolu cítit napětí.

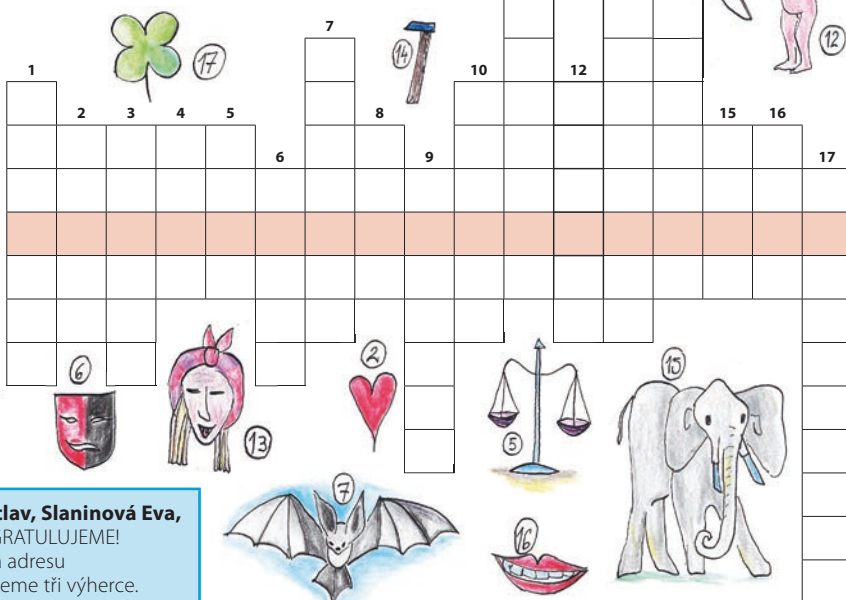
Jeden z kluků vstal, šel k rodičům a zeptal se jich: „Vy jste se vzali z lásky, že ano?“ Rodiče ztichli, podívali se na sebe a pak odpověděli ano, aby uklidnili děti.

Ale kluci Gen4 nejsou příliš přesvědčení jejich odpovědí a tak řeknou: „Dobře, tak si dejte pusku na odpuštění!“ A tak se vrátí pokoj mezi všechny. Zkušenost dvou Gen4 ze Švýcarska.

„Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti.“ (2 Tim 1, 7)

Dnes máme úryvek z dopisu Timoteovi, který psal apoštol Pavel v době, kdy byl vězněn. Pavel píše a tím vydává svědectví o Ježíši Kristu a nabádá k tomu také nás. Dary, které jsme k tomu dostali, jsou, síla, láska a či klid (viz tajenka). A tak se nebojte svědčit i vy, tam kde jste.

Výherci červenové a prázdninové křížovky: **Houša Václav, Slaninová Eva, Kocina Michal**. Výherci dostanou od nás odměnu. GRATULUJEME!
Tajenku z říjnové křížovky pošlete do 31. 10. 2022 na adresu katechetky@bcb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Světové setkání rodin očima účastníků

Na světovém setkání rodin, které proběhlo v červnu letošního roku v Římě bylo zcela zřejmé, že papež František rodinám fandí. Manželé Ladislav a Jana Markovi z Borovan, kteří byli vyslanci tohoto setkání z naší diecéze, se o své zážitky podělili v časopisu Nové město. S jeho svolením uvádíme tyto postřehy i našim čtenářům.

Setkání s papežem Františkem začalo podvečerním festivalem rodin. Festival byl plný hudby, společné modlitby a pět manželských párů se upřímně podělilo o své životní peripetie. Jejich příběhy zosobňovaly realitu dnešních rodin: nesezdání rodiče tří dětí, kteří během svého hledání cesty k Bohu našli v církvi odsouzení namísto podpory; rodiče, kteří přežili svou dceru; manželský pár se zkušeností rozpadu manželství a jeho obnovení; mladá rodina se šesti dětmi, která přijala do své domácnosti uprchlice z Ukrajiny; vdova z multikulturního manželství, jejíž manžel – diplomat – byl zabit v občanské válce. Papež jejich příběhy podrobně komentoval a připomněl nám motivaci k životu ve svátostném manželství: „Člověk nevstupuje do manželství, aby byl příkladným katolíkem, podřídil se nějakému pravidlu anebo kvůli tomu, že to přikazuje církev, ale protože chce založit manželství na lásce ke Kristu, který je pevná skála.“ Další dny probíhal pastoračně-teologický kongres. Jednotlivé tematické bloky uvedla přednáška a následoval panel osobních svědectví, promluv a prezentací rozvíjejících podtémata. Tématy se neustále prolínala červená nit pohledu na církev jako rodinu a na rodinu jako církev, kde za rodiny i církev zodpovídají manželé i kněží, jejichž svátostná povolání jsou rovnocenná a doplňují se. Mottem jednoho cyklu přednášek bylo „**Rodinná láska – krásná a křehká**“. Radovat se z toho, v čem žijeme, vní-

Česko-slovenský sraz ve Vatikánu – manželé Markovi druhý pár zprava; Foto: archiv rodiny Markovy

mat a užívat si té krásy, být za ni vděční, současně ji ale pečlivě střežit a pečovat o ni, protože je příliš jednoduché ji rozbít.

Co bylo pro manželé Markovy silným zážitkem a inspirací do života?

Láďa: Silným zážitkem bylo setkání s papežem, okamžik, kdy se objevil na pódiu. Nevěřil jsem, že můžu mít takovou radost jen z toho, že se s někým potkávám. Ale kam jsem dohlédl, ostatní na tom byli podobně. Jako když se táta vrátí domů k malým dětem. Snad vteřina, možná několik vteřin, ale neuvěřitelná koncentrace radosti. Inspirací pro mě bylo vyprávění manželů z Austrálie o odpuštění zfetovanému šoferovi, který jim zabil tři děti. Když dokázali odpustit tohle, to, co mám odpustit já, najednou není zdaleka tak hrozné.

Jana: Kongres jsme završili sobotní podvečerní mší s papežem Františkem. Mohli jsme sedět poblíž oltáře a celosvětové společenství jsme prožívali velmi hluboce a opět rodinně. Před mší jsme dostali lístek s ikonou Světového setkání a textem, jehož slovy nás vyslal papež František na cestu zpět domů: „*Důvěřujte lásce, kterou do vás vložil Bůh, a hlásejte s radostí krásu toho, že jste rodina!*“. Když František nastoupil po mši do papamobilu, otočil se směrem k nám, přítomným párům, povzbudivě na nás mrkl a pozdvihl zaťatou pěst na znamení podpory. Odvezla jsem si tento obraz jako potvrzení toho, že papež rodinám fandí a důvěřuje.

Za rozhovor děkuje Martina Fürstová

Charita Horažďovice pomáhá již 25 let

Charita Horažďovice, jedna z 18 složek Diecézní charity České Budějovice, si letošní rok připomíná své 25. výročí.

Za založením Charity Horažďovice stálo pět dobrovolnic, které se pravidelně jednou týdně scházely k modlitbě a domluvě na konkrétní pomoci potřebným. 16. června 1997 vznikla Farní charita, jejíž ředitelkou byla Ing. Marie Šulcová, která zpočátku zaměstnávala čtyři zaměstnankyně a pět dobrovolnic. První službou tehdejší Farní charity Horažďovice byla **služba pečovatelská**. K té se ale hned v roce 1998 přidala **domácí zdravotní péče**. Jak se Charita postupně rozrůstala, potřebovala větší prostory, a tak proběhlo přestěhování do Domu s pečovatelskou službou (Charita zde sídlí dodnes). V roce

2000 byl v Horažďovicích pod hlavičkou Charity otevřen také **denní stacionář „Naděje“**. V listopadu 2011 přibyla k pečovatelské službě a domácí zdravotní péči ještě **občanská poradna**. V průběhu času se několikrát proměnil název, přes Farní, Městskou až na Oblastní charitu Horažďovice. V současné době však najdeme horažďovickou Charitu jen pod jedním názvem – Charita Horažďovice.

Charita Horažďovice poskytuje v současné době pomoc v rámci čtyř služeb – Charitní pečovatelská služba, Domácí zdravotní péče, Občanská poradna a Půjčovna kompenzačních pomůcek. Díky velkému úsilí všech zaměstnanců, dobrovolníků a podporovatelů tak může Charita v Horažďovicích pomáhat již 25 let.

Diecézní charita České Budějovice

AMDG o prázdninách

Také letos o prázdninách nabídli otec Tomas van Zavrel a Lenka Kristofová program „**Koncert pro potěšení duše**“ do domovů seniorů. Někteří si je rádi znova pozvali, jak se vyjádřila jedna sociální pracovnice při domluvě – „*mají pěkné a zvukné hlasy a jejich program se klientům i zaměstnancům vždy líbí*“.

V jednom červencovém a v srpnovém týdnu se rozjeli do 10 domovů. S vděčností se s vámi podělíme o zaslané reakce z několika domovů. Poprvé hráli v domově pro seniory v Pelhřimově, kde to už předtím z důvodu výskytu onemocnění covid několikrát nevyšlo. O to víc je potěšila reakce zasláná sociální pracovnicí: „*Z reakcí klientů je zřejmé, že se vystoupení moc líbilo a zapojili se i ti, kteří běžně nikam nechodí. Měli jste velice pozitivní ohlas. Moc děkujeme.*“

Podobně povzbuzující vyjádření přišlo i z DS Kaplice, kde účinkovali také poprvé: „*Klientům se opravdu moc líbilo. Budeme se těšit na příště.*“ Z Domova seniorů Mistra Křišťana Prachatice příchozí mail též vyloudil úsměv na tváři: „*Děkujeme za krásný koncert, který potěšil a občerstvil duši. Budeme se těšit na další setkání.*“

Otec Tomas a Lenka Kristofová hráli i v domovech v Budislavi a Chýnově, odkud pak přišel tento ohlas: „*Ještě jednou Vám děkujeme za krásné umělecké vystoupení v DS Budislav i DS Chýnov.*“

V těchto dvou prázdninových týdnech otec Tomas a paní Lenka věnovali svůj čas také večerním chválám ve farnostech. Večery chval byly na mnohých místech, často v místě nebo blízkosti vystoupení v domovu pro seniory. Tak např. byl večer chval v Hluboké nad Vltavou, v Dobré Vodě u Českých Budějovic, ale také ve Veselí nad Lužnicí, v Borovanech, zahradní chvály v hospici sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích. Některé fotografie a záznamy můžete zhlédnout na facebooku Pastoračního střediska, třeba o večeru chval v Borovanech si můžeme přečíst: „*Chválíte krásně, to se musí nechat.*“

Novinkou byly Plovoucí chvály na Malši, chválící AMDG vyplula na loďce dokonce třikrát. O zážitek se s námi podělila jedna účastnice: „*Byla to paráda ... naprosto unikátní zážitek, skvělá společnost, Pán s námi a v nás ... Úžasné, něco takového jsem ještě nezažila, hned bych jela znovu.*“ Jiná uživatelka facebooku napsala: „*Shodou náhod jsem projela kolem vás na kole a bylo to moc krásné.*“

Při večerech chval však můžete chválící AMDG zažít i přes rok, např. ve Veselí nad Lužnicí v kostele Povýšení sv. Kříže od 17:30.

Iva Hojková

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU
& SPOLEK MOST – ČESKÉ BUDĚJOVICE

NABÍZÍ

4 TEMATICKÁ SETKÁNÍ

PRO FARNOSTI, SPOLEČENSTVÍ RODIN A MANŽELŮ
A RODINNÁ A MATEŘSKÁ CENTRA

1. PEČOVAT O VZTAH, JAKO PEČUJEME O NAŠE DÍTĚ.
2. OKNESS – ŽIVOTNÍ POSTOJ JAKO ZÁKLAD MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ.
3. MUŽI A ŽENY – LIŠÍME SE? PRO VZTAH POTŘEBUJÍ VĚDĚT, KDO JSEM.
4. SEXUALITA V MANŽELSTVÍ – EROS A AGAPÉ.

60 MINUT
CENA DOMLUVOU
PŘIJEDEME ZA VÁMI
INFO & OBJEDNÁVKY
DCR@BCB.CZ

PASTORAČNÍ BISKUPSTVÍ

Diecézní centrum pro rodinu nabízí TEMATICKÁ SETKÁNÍ O MANŽELSTVÍ

Pro farnosti, rodinná a manželská společenství a rodinná nebo mateřská centra. Vybrat a objednat si můžete z těchto téma:

PEČOVAT O VZTAH JAKO PEČUJEME O NAŠE DÍTĚ

Položíme si otázku, zda náš vztah není zanedbávaný mnoha jinými věcmi, kterým dáváme přednost. Jestli je vztah v manželství mezi mužem a ženou neměnný nebo zda se vyvíjí a jak. A co můžeme udělat pro to, aby vztah mezi mužem a ženou neztratil jiskru.

OKNESS – ŽIVOTNÍ POSTOJ JAKO ZÁKLAD MEZILIDSKÝCH VZTAHŮ

Jsem OK nebo nejsem? Jak reaguji na své okolí? Jak se vyrovnat s tím, když můj partner není OK? Jak se vyvíjí náš vztah, když ani jeden z nás není OK? Mohu s tím něco dělat?

MUŽI A ŽENY – LIŠÍME SE? PRO VZTAH POTŘEBUJÍ VĚDĚT KDO JSEM

Je rozdíl mezi mužem a ženou stereotypem? Co nebo kdo nás nejvíce ovlivňuje? Kdo vlastně jsem a jak pracuji se svými emocemi a jak ovlivňují mé chování vůči partnerovi? Není můj vztah narušen bludným kruhem mé negativní seberegulace?

SEXUALITA V MANŽELSTVÍ – EROS A AGAPÉ

Jak vnímám intimitu a co pro mě znamená? Vnímám sexualitu jako dar? Eros – agapé – pragma = vnímám rozdíl?

Program trvá cca 60 minut, cena dohodou, informace a objednávky na dcr@bcb.cz

Mgr. Martina Fürstová, Diecézní centrum pro rodinu

30 let Charity Pacov

2. září oslavila Charita Pacov spolu se svými příznivci, podporovateli, pracovníky současnými i bývalými a s klienty a jejich rodinami 30. výročí od založení.

Nechybělo poděkování při mši svaté za dosavadní působení Charity v Pacově a hudební vystoupení. Třicet červených růží symbolizovalo 30 let založení Charity Pacov a stejně tak i třicet balónek, které si našly svou cestu vzhůru k nebi. Po celých 30 let stál ve vedení Charity jediný ředitel, pan Miroslav Kokeš. Na pozici působil od samého počátku pacovské Charity až do konce srpna letošního roku.

Pane Kokeši, jaké byly počátky Charity Pacov?

Začátkem 90. let byly ve farnostech zakládány jakési Výbory křesťanské pomoci, možná předchůdci Charity. V té době přišla místnímu duchovnímu výzva z Českých Budějovic právě k založení Charity. U zrodu té pacovské stál kněz Josef Benedikt Kozel, učitel profesor Jaroslav Kyrš PhDr., ředitelka církevní školky Marie Simandlová a já. První naše setkání bylo na faře v kanceláři. Tam mne tehdy přemluvili, abych vzal funkci vedoucího Charity. Pak zbývalo ještě sehnat účetní a jednatele.

Co patřilo mezi první služby Charity Pacov? Pamatujete si, kolik jste měli zaměstnanců?

Začínali jsme jako dobrovolná pečovatelská služba. První službou bylo, tehdy jsem to nazýval „hlídání“, dnes bych to nazval doprovázení, jedné paní, která byla onkologicky nemocná. Ve službě jsme se střídali s tehdejší pečovatelskou službou. Ta byla pobočkou pečovatelské služby z nemocnice v okresním městě. V průběhu času jsme pak měli dvě pečovatelky a jednu zdravotní sestru.

Pacovská Charita se postupně rozvíjela. Co se změnilo? Jaká je ta současná/novodobá Charita?

Z dobrovolné pečovatelské služby se stala služba profesionální a bylo nutné mít na nějakém místě sídlo. S pomocí diecézní Charity jsme tak z přístřešku na uhlí na faře vybudovali Gerontologický stacionář, který byl slavnostně otevřen a požehnan 26. 5. 1995. Vzpomínám, že v polovině roku 1994

nám řekli, že z dotace MPSV můžeme hradit jen hrubé mzdy, nikoliv odvody na pojištění. A tak když jsme vzali výplatu od pokladní, tak každý zaměstnanec dal část své mzdy zpátky do pokladny Charity, abychom měli na zaplacení odvodů ze mzdy. V roce 2001 jsme s pomocí různých nadací a města zrekonstruovali část farní budovy, která dříve sloužila jako vojenský sklad a otevřeli Komunitní centrum Spirála (v současnosti Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Spirála). Současná charita je již plně profesionální, materiálně a snad i finančně zabezpečená. Její pracovníci mají dostatek zkušeností při práci s klienty i veřejností.

Co považujete za největší úspěchy Vaší Charity?

Za nejdůležitější považuji to, že si pacovská charita našla své místo u veřejnosti, lékařů a u místní samosprávy. I když se v různých volebních obdobích střídali starostové a zastupitelé města, vždy nám byli naklonění a vstřícní. Z každé úspěšné žádosti o dotaci jsem měl radost, stejně tak vždy, když se nám podařilo koupit nové auto pro pečovatelky.

Za celou Vaši kariéru jste se musel setkat s mnoha lidmi, mnoha příběhy... Co Vás práce v Charitě naučila?

Především to, že chybovat je lidské a nikdo není dokonalý. Naučila mne nebát se odpovědnosti. To, že je dobré obklopit se schopnými a pracovitými lidmi, i když těch bývá jako šafránu. Známé rčení říká, že „co nic nestojí, za nic nestojí“. Já, v podstatě introvert a člověk plachý jsem musel vzít sako a jít si říci ke sponzorům o peníze na Charitu. Tak i to se člověk musí naučit.

Jste v podstatě nejdéle působící pracovník v Charitě v česko-budějovické diecézi. Nikdy Vás nelákalo zkusit něco jiného?

Nelákalo, před prací v Charitě jsem měl pět zaměstnání veskrze manuálních a na Charitě jsem se měl v podstatě jako v bavlnce. Vím jistě, že jsem se často (neříkám, že vždy) do práce těšil.

Máte nějaké poslání? Pro charitní pracovníky, pro veřejnost, lidi v nouzi...

No, je dobré na věci nebýt sám. V naší Charitě je na nástěnce citát: „Neříkej Bohu, jak velký máš problém, ale řekni problému, jak velkého máš Boha“. Já měl to štěstí, že v mé práci jsem měl, smím-li to tak nazvat, dva „partáky“. Moji ženu, která mi vždy dokázala poradit a Pána Boha s jeho požehnáním.

Diecézní charita České Budějovice

Edukační program pro základní školy „Po stopách sv. Jana Nepomuckého“ ve Svatojánském muzeu v Nepomuku

Milí čtenáři Setkání, dovoluji Vám představit edukační program „Po stopách sv. Jana Nepomuckého“ určený pro žáky základních škol, který nabízíme už druhou sezónu ve Svatojánském muzeu v Nepomuku.

Program začíná promítnutím krátkého snímku o nepomuckém světcovi, z něhož se žáci dozvědí nejdůležitější informace o jeho životě a seznámí se také s legendou spjatou se sv. Janem. Po zhlédnutí videa následuje prohlídka Svatojánského muzea; děti při ní vyplňují odpovědi na otázky v krátkém písemném testu, který je jim rozdán – zjišťujeme, co si z informací jim předložených zapamatovaly (otázky se týkají např. atributů sv. Jana Nepomuckého, jeho profese, jména českého krále, jenž ho dal umučit, názvu mostu, z kterého byl shoben atp.).

Poté program pokračuje v sousedním kostele sv. Jakuba st., kde byl Jan pokřtěn. Děti jsou rozděleny do skupinek a každá obdrží lístek s určitým úkolem. Úkoly se týkají pojmenování prostor a vybavení kostelního interiéru (např. umístění presbytáře, hlavní lodi, sakristie, kazatelny, křtitelnice, zpovědnice atd.).

Dále následuje prohlídka poutního kostela sv. Jana Nepomuckého, který stojí, podle ústní tradice, na místě Janova rodného domu. Ještě před vstupem do chrámu upozorníme děti na dva světcovy atributy, viditelné na průčelí kostela – pět hvězd a jazyk. Uvnitř si žáci prohlédnou především centrální oltář, tzv. Kolébku sv. Jana, nacházející se na místě, kde snad stával rodný světcův dům, a čtyři obrazy s výjevy z Janova života. Poslední část programu zahrnuje pěší pochod do blízké vesničky Klášter, kde jsou k vidění zbytky zdí kdysi bohatého cisterciáckého kláštera; tam zřejmě Jan chodil do klášterní školy.

Foto: Archiv Svatojánského muzea Nepomuk

ly. Cestou si všímáme Janových soch. V klášterském kostele sv. Markéty čeká na děti ukrytý „sladký poklad“.

Protože s krajem kolem Nepomuka je spjata také postava jiného českého světce – sv. Vojtěcha, chystáme rovněž další edukační program „Po stopách sv. Vojtěcha“. Srdečně zveme školáky s jejich učiteli k nám, do Svatojánského muzea!

*Štěpánka Kodýdková,
ředitelka Svatojánského muzea v Nepomuku*

Svěcení zvonů v Tučapech

V sobotu 23. července 2022 vysvětil otec biskup Vlastimil dva nové zvony pro filiální kostel sv. Jakuba Staršího v Tučapech (farnost Budislav). Nové zvony mají jména „Svatý Jakub“ (220 kg) a „Svatý Prokop“ (130 kg) a odlilo je Zvonařství Votruba z nedalekých Myslčovic.

Finanční prostředky byly získány z několika zdrojů: veřejnou sbírkou s transparentním účtem, kostelní sbírkou a příspěvkem obce Tučapy. Dílo by se nepodařilo dokončit bez pana Jaromíra Chaloupky, který zdarma mnoho a mnoho hodin pracoval při výrobě zvonů ve zvonařské dílně bez nároku na odměnu. Za tuto práci navíc získal pan Chaloupek od mistra Michala Votruby výuční list v oboru zvonařství.

Zvony se do kostela v Tučapech navrátily po téměř 80 letech – původní zvony byly zabaveny pro válečné účely za druhé světové války a od té doby byl na věži jen umíráček a jeden železný zvon.

Petr Samec

Foto: Ludmila Mikalová

Ke 300. výročí vysvěcení kostela Panny Marie Bolestné a sv. Jana Nepomuckého v Omleničce u Kaplice

Nenápadná odbočka z hlavní silnice I/3 naproti prostřednímu vjezdu do Kaplice nasměruje poutníka 5 km volným stoupáním k obci Omlenice, jejíž posvátný i správní střed se nachází ve vesnici Omleničce (674 m n. m.). Nad návesní křižovatkou se mohutně vypíná věžní průčelí pro fotografy snad příliš krátkého kostela, který obklopen zvenjška nízkou zdí někdejšího hřbitova předstupuje z posmutnělého, přes určité snahy již déle než půlstoletí postupně se rozpadajícího objektu zámku a hospodářského dvora.

Těsná stavební souvislost s dávným šlechtickým sídlem, které mu kdysi dalo život, se chrámu málem stala osudnou. Počátkem 21. století byl po většinově zhrouceném svatostánku v Pohoří na Šumavě (1999) druhým nejvíce ohroženým kostelem českobudějovické diecéze. Včasným statickým zabezpečením se ho podařilo zachránit (bohoslužby obnovy 28. 10. 2007). Rovněž díky finanční pomoci státu, obětavému přispívání Obce Omlenice i darům dobrodinců mohla pokračovat jeho celková obnova nejprve vnější (střešní krytina, vnější plášť), technického zázemí (sakristie) a následně vnitřní (dokončena 2016).

Odprodejem části územního příslušenství hradu Pořešína vznikl roku 1363 nevelký šlechtický statek Omlenička. Šlechtické sídlo středověkého původu prošlo na přelomu 16. a 17. století renesanční a v 18. století barokní přestavbou, patrně ve spojitosti s výstavbou kostela. K přebývání vrchnosti přestal zámek sloužit poté, co roku 1778 statek zakoupil vyšebrodský klášter. Zůstal zde pouze hospodářský správce. Roku 1787 sem byla z oddělené části fary přestěhována škola (zrušena 1975, chátrající budova při jihozápadním nároží kostela snesena 2016). Při 1. pozemkové reformě byl zbytkový statek roku 1926 předán do vlastnictví panu Benešovi. Postátněný, ovšem nepřilíhající udržovaný se po roce 1989 vrátil jeho právním nástupcům, poté se stal majetkem soukromé společnosti.

Roku 1707 statek Omleničku koupila předtím již jednou v Čechách provdaná rakouská šlechtična, hraběnka Eva Františka Nytzová, rozená Spindlerová z Hofegg (†1714). Její podnikavý manžel hrabě Jan Antonín Nytz z Wartenburgu, tehdy nikoliv nevýznamný představitel Horních Rakous, hodlal mj. tištěnou propagaci na základě odborného rozboru léčivých účinků vody z nedalekého Lackova či Ladislavova pramene pozvednout úroveň místního lázeňství. Jako součást léčebné kúry se hostům doporučovala účast na bohoslužbách v nové zámecské kapli Panny Marie Bolestné, kterou nechali zbudovat při svém letním sídle (vysvěcena 1708), ač se mešní licence vzta-

hovala pouze na nejnutnější doprovod rodiny majitelů zámku. Roku 1714 z jejich podnětu započala jednání s vedením pražské arcidiecéze, k níž území tehdy náleželo, o zřízení samostatné farnosti. Jejich úspěšným dokončením paní hraběnka ve své závěti pověřila pozůstalého manžela jakožto universálního dědice, čímž ho bezděky obtížila starostmi téměř na celý zbytek života. Listem z 12. dubna 1715 arcibiskupská konsistoř v Praze informovala okrskového vikáře a faráře v Kaplici o svém rozhodnutí vyčlenit poddané a další obyvatele statku Omlenička z kaplické farnosti a zřídit vlastní duchovní správu, pro niž téhož dne ustanovila pastýře v postavení administrátora. Pro zřizovací listinu farní fundace hr. Nytze, kterou v téže době přijala, se však nepodařilo získat nutný panovníkův souhlas. Nejen pro nedostatečné hmotné i lidské zázemí nově ustavené farnosti ve statku Omlenička, nýbrž i pro naznačenou možnost jeho převodu tzv. mrtvé ruce, neboť hr. Nytz i ze dvou následujících manželství zůstal bez potomka. Po čtvrtině století nesnadných vyjednávání se až páté verzi zřizovací listiny fundace omleničské fary a školy z 25. března 1739 dostalo církevního i světského schválení a vkladem do desk zemských nabyla platnosti. Poté mohl býti tehdejší administrátor 8. úno-

ra 1740 ustanoven za prvního faráře. Hrabě Nytz zemřel ve věku 74 let dne 21. října 1742, v neděli po sv. Terezii, kdy se připomínalo 20. výročí vysvěcení kostela, v jehož kryptě spočinul. Teprve za josefinských reforem se skromná farnost se sotva třemi stovkami duší, kterým se posluhovalo svátostmi pokání a eucharistie, a farář dle dohody vypomáhal svým sousedům, rozrostla o cizopanské poddané místní, kteří doposud zůstávali příslušnými do Kaplice, i obyvatele okolních obcí (1786), k nimž později přibýly další dvě. Nepřestávala se řadit mezi početně nejmenší. Až do roku 1878 ji vedli světší kněží poté již českobudějovické diecéze (1785). Roku 1883 udělilo c. k. ministerstvo kultu a vyučování souhlas k tomu, aby bylo farní beneficium přivtěleno (inkorporováno) cisterciáckému klášteru ve Vyšším Brodě, tehdejšímu majiteli statku. Tamní řeholníci tu sloužili do roku 1948, poslední v letech 1950 až 1955 už po státním zásahu a pozastavení činnosti kláštera. Plné rozhodování náleží Biskupství českobudějovickému.

Po odchodu posledního v místě sídlícího kněze (1977) byla farnost posléze přidělena duchovní správě v Kaplici, odkud je obstarávána v současnosti již natrvalo. Rozhodnutím biskupa českobudějovického o sloučení farností zanikla ke dni 31. prosince 2019 také Římskokatolická farnost Omlenice. Její právní nástupkyní je od 1. ledna 2020 Římskokatolická farnost Kaplice. Změnilo se též právní postavení kostela, který již není farním, nýbrž pouze filiálním v rámci Římskokatolické farnosti Kaplice. V prvopočátcích farnosti jeho funkci plnila zámecká kaple Panny Marie Bolestné. Namísto jejího zvětšení dal hr. Nytz přednost vybudování nového kostela k větší cti a chvále Boží. Dne 26. května 1719 vyhověla arcibiskupská konsistoř v Praze jeho žádosti a pověřila místně příslušného vikáře v Kaplici vykonáním obřadu položení a požehnání základního kamene, kterým se tehdy obyčejně začínalo budování domu Božího. Zde však mnohem později zahajoval třídní slavnosti vysvěcení chrámu. V sobotu 17. října 1722 byl základní kámen dle tradovaného očitého svědectví vložen do rohu přibližně tam, kde je nyní vedle bočního oltáře s Pietou zavěšen kříž a na oltáříku pod ním stojí socha Madony.

V neděli 18. října 1722 se novostavba stala místem posvátným. Ke cti Panny Marie Bolestné a tenkrát zatím pouze blahoslaveného mučedníka Jana Nepomuckého ji v přítomnosti stavebníka vysvětil dosavadní vikář P. Benedikt Janoušek z Kaplice za asistence svých dvou kaplanů, místního administrátora a pě-

tice farářů z okrsku. Nazítří 19. října požehnal i nově vymezený hřbitov, na němž se pohřbívalo do roku 1787.

Jedině dle stručného latinského souhrnu žádosti hr. Nytze o povolení stavby lze usuzovat na to, že kostel byl nově postaven též prodloužením stávající zástavby (kaple) patrně do dosud nezastavěného prostoru. Bádání k 300. výročí farnosti potvrdilo domněnku historiků umění, že je dílem význačného rakouského architekta a stavitele Johanna Michaela Prunne- ra z Lince (1669–1739), který svou autorskou stopu zanechal na světských i církevních objektech rakouského i německého Podunají. Dle zápisů o uzdraveních si roku 1719 jen působením vody z omleničského pramene vyléčil nemocnou nohu. I tomuto svému počínu vtiskl charakteristické rysy, např. dvo-

jici sloupů na pomezí presbytáře a lodi či zúžení v příčné ose. Chrám se dostávalo vysokého hodnocení po stránce architektonické i vnitřního zařízení a vybavy, namnoze však nedochované. Před většími novodobými úpravami interiéru vyzdvihl stavební historik ing. Jan Muk jeho vnější i vnitřní komposici a osobité detaily, kterými vynikal daleko nad průměr venkovských kostelů. Avšak již v 18. století záduší potřebovalo podporu také z veřejných prostředků (celková oprava 1774). Až na výše zmíněné poruchy statiky, následky požáru sousedního zámku, který roku 1829 poškodil zastřešení a věž, a dlouhodobější obtíže s vlhkostí ve svahu chrám naštěstí zůstal ušetřen větších pohrom.

Dochovalo se tu několik věcných vyjádření některých českých práv patrona kostela. V upomínku na zakladatele se nad hlavním vstupem nachází sdružený znak s erbem hr. Nytze nahoře a erby jeho manželky Evy Františky Spindlerové a Marie Františky von Huyn († 1733) dole. Na klobouku pozdně barokní kazatelny je znak hr. Marie Dominiky z Thürheimu, rozené von Hager (1754 resp. 1761–1778), a na poprsní vyšebrodského opata Leopolda Wackarze (z období 1878–1891). Právo na čestnější sedadlo zhmotňují dvě protějškové balkonové oratoře po stranách presbytáře, až do první třetiny 20. století přístupné z prvního patra zámku. Do josefinských reforem právo na hrob v kostele docházelo naplnění v kryptě.

Zatímco architektonická podoba chrámu nedoznala větších změn (např. novobarokní završení věže 1892), z původního zařízení se nezachovalo téměř nic a ani později udělaného pro tento chrám tu není až tak mnoho, kromě přemalovávané křížové cesty (1781) nebo varhan od Leopolda Breinbauera z Ottensheimu u Lince (1898; náhradou po rekvizici zinkové píšťaly prospektu 1924). Nynější oltáře – mramorový hlavní a oba dřevěné boční – byly roku 1879 věnovány z klášterního chrámu ve Vyšším Brodě. Slohovou příbuzností takřka splynuly s prostředím kostela. Na přání farníků však byla roku 1882 na postranním oltáři po straně evangelní umístěna původní oměnitelská Pieta, snad od místního řezbáře a sochaře Johanna Ferdinanda Robatze (1696–1769), v jehož dílně vznikla i socha sv. Benedikta na současném oltáři hlavním. Věřící usedají do lavic z českobudějovické katedrály (1971), z níž pochází také část mramoru, použitého při úpravě liturgického prostoru podle směrnic 2. vatikánského koncilu (1973). Výzdobu klenby volně po vzoru kostela sv. Jiří v Blansku vytvořil v oblasti činný malíř Peter Helminger z Attnang-Puchheim (1922).

Společenství věřících se schází každou neděli v 8 hodin střídavě ke mši sv. nebo bohoslužbě slova. K titulárnímu svátku sv. Jana Nepomuckého (16. 5.) přijíždějí i německy hovořící rodáci. Hudební doprovod obřadů i slavnostní vystoupení obětavě zajišťuje místní regenschori – učitel hudby s rodinou a žáky. Nejen architektonicky cenný chrám se veřejnosti otevírá i při Noci kostelů. Dne 16. května 2015 se v předvečer svatojánské pouti připomnělo 300. výročí zřízení farnosti přednáškou a koncertem duchovní hudby.

Letošních 300. narozenin kostela bylo vzpomenuáno v neděli 11. září 2022 od 11:15 při slavnostní mši sv. celebrowané administrátorem farnosti Kaplice P. Pavlem Šimákem za účasti rodáků. V podvečer pak následovala přednáška o historii chrámu a koncert duchovní hudby.

Pavla Stuchlá, Městské muzeum a galerie Vodňany

Jubileum kostela v Libíně

Dne 16. července 2022, v den Panny Marie Karmelské, přesně o 100. výročí, oslavila obec Libín u Českých Budějovic jubileum vysvěcení kostela Božského Srdce Páně. Muži, kteří před sto lety odcházeli do první světové války si dali slib, že vrátí-li se, postaví ve své obci kostelík. Kromě sedmi padlých se ostatní vrátili. Přes mnohé poválečné obtíže, které na ně doma čekaly, vděčnosti Kristu Pánu za dar žití v nové svobodě nezapomněli na svůj slib a za pomoci dobrovolníků, rodin i obce a nevšední obětavosti kněze Jana Nováčka podařilo se jim důležité místo zakotvenosti v rodné vesnici již v roce 1922 zrealizovat.

Patronát nad novým kostelem převzal spolek Kostelní Jednota B.S.P., obecní rada, a emeritní kněz v místě. Stejně jako před sto lety organizátoři zajistili, aby slavnost v kostele byla důstojná, a tak starosta obce Josef Jáchim mohl srdečně přivítat vzácného hosta, českobudějovického biskupa Mons. Pavla Posáda, který svou otevřeností a bezprostředností způsobu slavení liturgie pomohl podnítit vnímavost pro eucharistické dění i pro Boží slovo. S otcem biskupem sloužil i P. Marcin Chmielewski z Lišova, místní kněz František Xaver Halaš a také P. Jaroslav Maxmilián Kašparů, který připomněl čas, kdy zde s maminkou pobývali s tehdejším knězem P. Janem Paclíkem. Obětavý a skromný varhaník Kryštof Kratochvíl postoupil kůr Karlu Ochozkovi a jeho sboru s mimořádnou sólistkou, a ti zpívali během mše krásné skladby a také výborně vedli zpěv ostatních účastníků. Mše byla důstojná, až vznešená, ale i prostá. Účastnilo se jí mnoho hostů, kterým byl potom venku nabídnut časopis o stoleté historii kostela a krásná pamětní mince. Neformální oslava pak pokračovala v restauraci, kde byly vystaveny dobové fotografie a několik historických ornátů, ale také občerstvení při dechové hudbě.

Celá slavnost proběhla podle představ a k dobré pohodě přispělo i krásné počasí, které před sto lety opravdu nepřálo, když jim celý den lilo. Hlavní účel slavnosti ale byl, aby každému pomohla připomenout, že máme jedinečné místo v Božím světě i v jeho Království.

Zdeňka Málková, obec Libín

Kostel Candelaria v Rio de Janeiro.

Hudba byla mostem mezi národy

Hudba zní naším světem déle, než zazněla první lidská slova. Lidé jejím prostřednictvím mohou komunikovat a spolupracovat napříč státy i světadíly. Jeden z takových projektů proběhl od 19. do 26. července 2022 v Brazílii, kam se vypravil zpěvák Martin Vydra u příležitosti 300+1. výročí blahorečení sv. Jana Nepomuckého a 120. výročí narození brazilského prezidenta s českými kořeny Juscelino Kubitschka de Oliveira.

Akce probíhala za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky pod záštitou Ing. Tomáše Czernina, předsedy Stálé komise Senátu Parlamentu ČR pro krajany žijící v zahraničí a Honorárního konzulátu ČR v Belo Horizonte. Rozvíjela zároveň spolupráci dvou partnerských měst – českého Nepomuka a brazilského São João Nepomuceno.

Vzhledem ke světové pandemii koronaviru proběhlo turné až dva roky od původně plánovaného termínu (červenec 2020). Na řadě míst se jednalo o úplně první koncerty od března 2020 a česká a světová hudba tak vracela na řadě míst novou naději v lepší budoucnost i radost ze života. Martin Vydra během turné spolupracoval s brazilskými umělci, mezi něž patřili skvělý varhaník Robson Bessa Costa, pianista Ricardo Itaborahy či zpěváci Érica Alves de Almeida, Cleverson Cabral a další.

Celkem sedm akcí navštívilo více než 1000 diváků. Bohaté barokní kostely regionu Minas Gerais vykládané zlatem (Tiradentes) střídala střídmější architektura novogotického (Belo Horizonte) či luteránského stylu (Juiz de Fora), po nichž turné mířilo ke klenotu světového významu – známému kostelu Candelaria v Rio de Janeiro, všude za bouřlivých ovací a zájmu publika, kdy po koncertu pravidelně následoval zájem publika o sdílení radosti z proběhlé akce. Reportáž z koncertu v São João del Rei odvysílala hlavní brazilská televize TV Rede Globo. Nejdojemnější zastávkou turné patrně bylo městské muzeum v São João Nepomuceno. Zde se sešli zástupci hned tří Nepomuků – českého a dvou brazilských São João Nepomuceno a Nepomuceno. Vedoucí nepomucké kultury Pavel Motejzík

Kostel v São João Nepomuceno.

obdržel tento večer čestné občanství města São João Nepomuceno. Jako poděkování a zároveň dar brazilskému městu přivezl kopii busty – skutečné tváře sv. Jana Nepomuckého, která je od roku 2019 umístěna ve Svatojánském muzeu Nepomuk. Spolupráce mezi českým Nepomukem a brazilským São João Nepomuceno se bude v hudební oblasti nadále rozvíjet. Již v září zamíří umělci na turné do USA, navštíví New York, Chicago i St. Louis, tedy tři nejvýznamnější oblasti sv. Jana Nepomuckého v Severní Americe.

Pavel Motejzík

MALŠÍN:

Žehnání obnovené kaple na Turmbergu

V neděli 21. srpna 2022 přilákalo do Malšína u Vyššího Brodu desítky lidí převážně z Německa a Rakouska setkání rodáků v místním kostele Srdce Ježíšova (původně sv. Markéty) a hlavně vysvěcení nově opravené kaple Panny Marie Pomocnice s novým oltářem na místě nazývaném Turmberg.

Slavení mše svaté v malšínském kostele i následného žehnání v kapli na nedalekém skalnatém vršku se ujal biskup českobudějovický Mons. Vlastimil Kročil s vojenským děkanem Siegfriedem Weberem. Kaple s oltářem byla opravena i díky darům německy mluvících rodáků, zdejších farníků, kteří museli po válce opustit své domovy. Originál unikátního oltářního obrazu z této kaple se nachází v Alšově jihočeské galerii.

Zakusit milost

„Tato mariánská kaple, stejně tak jako i všechny další kostely či chrámy, byla vystavěna lidskýma rukama,“ řekl biskup. „I zde se jedná o prostor, který nebyl jeho budovateli vyhrazen k tomu, abychom v něm pohostili našeho Pána a Spasitele. Je to přesně naopak! Je to On, Vykupitel světa, kdo v posvátném prostoru chrámu tajemně přebývá, kdo v něm žije, aby nás hostil svým požehnáním, aby nás sytil svým eucharistickým chlebem a napájel svou krví, aby nás povzbuzoval svým slovem. Každý křesťanský chrám či kaple, i tato na Turmbergu, je posvátným a privilegovaným místem, kde i v dnešní době je možné zakusit posvátno,“ připomněl biskup poutníkům. „Všichni bychom se měli snažit udržovat a dodržovat v našich kostelích atmosféru pokoje, vážnosti a důstojnosti, neboť takovému místu to prostě náleží. To, co Ježíš říkal kdysi o chrámu jeru-

zalémském, platí dvojnásob o chrámech křesťanských: ‘Můj dům ať je domem modlitby...’ Děkujeme našemu Pánu za tuto kapli, za tento posvátný prostor, v němž k nám On promlouvá a dává se každému, kdo po Něm touží. Pamatujme s vděčností i na všechny ty, kdo kapli zbudovali, neboť vyrostl z jejich víry a lásky k Pánu Bohu. Děkujeme všem, kdo přispěli k tomu, aby se opět tento chrám zaskvěl v celé své kráse! Kéž i pro všechny, kdo přijdou po nás, zůstane místem, kde naleznou Boha a zakusí jeho milost,“ dodal biskup.

Dojatá poutnice

Mezi desítkami poutníků z Německa a Rakouska, kteří se na Malšíně a v okolí kdysi narodili a žili, ale po II. světové válce museli s rodiči opustit svůj domov, byla i poutnice z německého Stuttgartu. „Můj rodný dům stojí tady dole kousek od Čertovy stěny směrem na Loučovice,“ svěčila se žena, odpočívající usazená na skládací židličce během několik stovek metrů dlouhé cesty mezi kostelem a kapličkou. Když spolu se synem dlouze hleděli do zelených strání v okolí směrem na Kramolín, které si pamatovala z bezstarostného dětství před takřka 80 lety, neubrnila se slzám dojetí.

Radek Gális

Mše svatá za zemřelé a žijící členy rodu v kostele sv. Jakuba st.; Foto: Pavel Motežík

VI. historické setkání rodu Němejců v Nepomuku

Prof. A. Němec u plátna v roce 1907.

V sobotu 27. 8. 2022 se uskutečnil po pěti letech VI. historický sraz rodu Němejců v Nepomuku. Jedním z nejznámějších nositelů tohoto příjmení byl malíř Augustin Němec, který se narodil v Nepomuku 15. března 1861. Jeho obrazy ukazují především život prostých lidí na Plzeňsku. Mezi jeho nejznámější díla patří opona v divadle J. K. Tyla v Plzni; další obrazy A. Němce si můžete prohlédnout ve stálé expozici v Městské galerii v Nepomuku.

Setkání se zúčastnilo přes 100 nositelů tohoto příjmení. Součástí setkání byla mše svatá v kostele sv. Jakuba st., celebrovaná P. Jiřím Špiřikem, která byla určena za zemřelé a žijící členy rodu. Poté následovalo slavnostní odhalení pamětní desky připomínající 300. výročí příchodu Němejců do Nepomuka a slavnostní výsadba lípy v areálu kostela sv. Jakuba st.

Příslušníci a přátelé tohoto rodu pak navštívili Svatojánské muzeum, kde je provedli Štěpánka Kodýdková, ředitelka muzea, a pan Václav Česák, předseda Matice sv. Jana Nepomuckého. Ten také krátce pohovořil o spolku MSJN. Tato zdařilá akce byla zakončena vernisáží obrazů a grafiky Mgr. Tomáše Němce v prostorách rodného domu A. Němce.

Štěpánka Kodýdková

Setkání rodu Němejců se zúčastnilo přes 100 potomků.

Otec Jiří Špiřík žehná čerstvě vysazenou pamětní lípu.

**Arcibiskupství pražské
Univerzita Karlova v Praze
Akademie věd České republiky**

srdečně zvou na slavnostní zahájení mezinárodní konference

„Tisíc a padesát let pražského biskupství“

ve středu 9. listopadu 2022 v 10.00 hod.

Velká aula Karolina, Ovocný trh 3, Praha 1 – Staré Město

Roku 973 založil papež Benedikt VI. pražský církevní obvod, dnešní českou církevní provincii. Zakotvení křesťanství a vytváření církevní organizace bylo nedílnou součástí budování českého státu a jeho včlenění do Evropy. Hlavní náplní mezinárodní vědecké konference, bude proto zejména interpretace a hodnocení dosud známých pramenů.

Svá místa ve Velké aule prosím zaujměte nejpozději v 9.50 hod.

Aktivizace života farností

**Česká biskupská konference nabízí
pro lidi ve službách církve**

Staňte se vzdělanějšími nejen ve svém oboru pod vedením profesionálních lektorů!

Nabízíme jednodenní semináře:

- odborné ● o pastoračním působení ● o komunikaci ● o managementu ● o propagaci

Kurzy se konají v Praze i po celé ČR (kapacita je omezena).

Možnost objednání vlastního semináře pro konkrétní skupinu ve Vaší diecézi.

Kompletní nabídku a obsahy kurzů najdete na www.cirkev.cz/vzdelavani.

Přihlášení na kurzy skrze **FORMULÁŘE** na webu.

Kontakt: +420 604 196 736 ● vzdelavani@cirkev.cz

